

mihael

KAPELNIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE



**DVADESET I DEVETA
I TRIDESETA
NEDJELJA KROZ
GODINU;
SVI SVETI**



41-42 / 2018.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE**

Godište XIII. (2018.), Broj 41-2(372-3)
XXIX. I XXX. nedjelja kroz godinu, Svi Sveti
14. i 28. listopada, 1. prosinca 2018.

Kontakt:
O. Stjepan Harjač, policijski kapelan
 tel.: 22 712, 84 048;
 e-mail: sharjac@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
 Tel.: 88 853, 82 805;
 e-mail: vbakula@mup.hr

LISTOPAD - STUDENI

Ned	21.	XXIX. NEDJELJA KROZ GODINU Uršula; Zvjezdan; Hilarija
Pon.	22.	Ivan Pavao II.; Marija Saloma
Uto.	23.	Ivan Kapistran, zaštitnik vojnih kapelana
Sri.	24.	Antun M. Clareti; Jaroslav
Čet.	25.	Katarina Kotromanić; Krizant i Darija
Pet.	26.	Demetrije; Dmitar; Zvonimir
Sub.	27.	Sabina; Kontardo; Gordana
Ned	28.	XXX. NEDJELJA KROZ GODINU Šimun i Juda Tadej; Siniša; Tadija
Pon.	29.	Narcis; Donat; Darko; Ida
Uto.	30.	Marcel; Marožko; German
Sri.	31.	Alfons Rodriguez; Vuk
Čet.	1.	SVI SVETI
Pet.	2.	Dušni dan
Sub.	3.	Martin Porres; Hubert; Silvija

MEDITACIJA

Nisam bogat

3

SLUŽBA RIJEČI - XXIX. NEDJELJA KROZ GODINU

ČITANJA

Sin Čovječji došao je da život svoj dade kao otkupninu za mnoge.

4

HOMILIJA

Biti kršćanin znači služiti

6

SLUŽBA RIJEČI - XXX. NEDJELJA KROZ GODINU

ČITANJA

Učitelju moj, da progledam.

4

HOMILIJA

Kako uči u Kraljevstvo Božje

6

SLUŽBA RIJEČI - SVI SVETI

ČITANJA

*Radujte se i kličite:
velika je plača vaša na nebesima.*

4

HOMILIJA

Kako uči u Kraljevstvo Božje

6

KATEHEZA

Rock - glazba i sotonizam

8

Hrvatska marijanska svetišta

Aljmaš, Svetište Gospe od Utočišta

12

NAŠI POKOJNI

Mali vjerouaučni leksikon

16

Čudo

Čudo za neke ljudi pripada bitnim pojavama vjere; oni vjeruju zbog čuda. Drugima je opet to teško i smatraju takve izvještaje pričama ili pobožnim legendama. Oni možda vjeruju usprkos čudu.

Može li se uopće danas još vjerovati u čudo? Za neke je to odlučujuće pitanje. Oni se prepustaju samo onom što vide, što mogu ispitati i svojim sjetilima doživjeti. Čudesna uopće ne dolaze u njihovo poimanje stvarnosti. No, usprkos tome može se dogoditi da se čude, da su iznenađeni pred neočekivanim događajem. To nazivaju slučajem, ali time samo kažu da se to ne može objasniti. Zašto su npr. izbjegli upravo nekoj prometnoj nesreći, zašto su dobili na lutriji ili zašto im je u misli najednom došla neka određena osoba. Naš je svijet pun takvih nazovi „slučajeva“.

Posve je svejedno kamo gledamo, posvuda otkrivamo taj slučaj prepun tajnovitosti. Zašto su se dvije osobe susrele? Što je spojilo njihove putove tako da su jednog trenutka zaključile i rekле jedna drugoj DA i ostatak života provele zajedno? Tko samo malo razmisli o svojoj situaciji, taj osjeća takav začuđujući slučaj posvuda. Često to mogu biti sitnice jedva vrijedne spomena. Između toga postoje iskustva koja otežavaju da u tim sitnicama vidimo na djelu samo slijepu svojevoljnu sudbinu. U takvim trenucima naslućujemo da se u našem životu odigrava nešto više i da smo više od brojeva u nekoj bezimenoj masi.

Možda govorimo o čudnoj povezanosti i vjerujemo da smo dotaknuti nekom drugom silom. Pokušavamo objasniti njezine impulse i poruke, shvatiti riječ koja nam se tu izgovara. Ako uspijemo to učiniti, tada smo prilično blizu onome što Biblija zove "čudo". To su doživljaji s Isusom, pomoću kojih ljudi kroz veličinu i Božju dobrotu rastu, gdje su iskusili: da naš svijet nije nužni i bezuvjetni slijed događanja, nego stvarnost koja je otvorena Božjem pozivu i Božjem djelovanju. Bog je u tom svijetu i njegova životna sila lomi ograde našeg svijeta. Božja spasiteljska snaga je jača od sila zla i propasti u nama i oko nas. Božja se životna volja ne zaustavlja tamo gdje se čini da bolest i bijeda, grijeh i zatvorenost postavljaju nesavladive prepreke.

Klica božanskog života probija koru naših tvrdoča i otvara nam budućnost.

Stoga je vjera u čudo samo druga riječ za nadu u puni i spašeni život. Tko počinje opažati tu nadu, čudesna u svojoj svakodnevici, taj nalazi svjetlo koje osvjetljuje njegovu tamu i pokazuje mu put.

Čudesna su znakovi koji nas izbavljaju iz naših strahova, koji nam pomažu da otkrijemo Božje tragove u našoj svakodnevici, koji nas ohrabruju da vjerujemo usprkos svemu u snagu života.

Prvo čitanje: Iz 53, 10-11

*Žrtvuje li život svoj kao naknadnicu,
vidjet će potomstvo.*

Čitanje Knjige proroka Izajije

Svidjelo se Gospodinu
pritisnuti ga bolima.
Žrtvuje li život svoj kao naknadnicu,
vidjet će potomstvo,
produžiti sebi dane
i Gospodnja će se volja
po njemu ispuniti.

Zbog patnja duše svoje vidjet će svjetlost
i nasititi se spoznajom njezinom.

Sluga moj pravedni opravdat će mnoge
i krivicu njihovu na sebe uzeti.

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 33, 4-5.18-20.22

*Neka dobrota tvoja, Gospodine,
bude nad nama,
kao što se u tebe uzdamo!*

Prava je riječ Gospodnja
i vjernost su sva djela njegova.
On ljubi pravdu i pravo:
puna je zemlja dobrote Gospodnje.

Evo, oko je Gospodnje
nad onima koji ga se boje,
nad onima
koji se uzdaju u milost njegovu:
da im od smrti život spasi,
da ih hrani u danima gladi.

Naša se duša Gospodinu nada,
on je pomoć i zaštita naša.
Neka dobrota tvoja, Gospodine,
bude nad nama
kao što se u tebe uzdamo!

Drugo čitanje: Heb 4, 14-16

Riječ Božja prosuđuje nakane i misli srca.

Čitanje Poslanice Hebrejima

Braćo:

Imajući dakle velikoga Velikog svećenika koji prodirje kroz nebesa – Isusa, Sina Božjega – čvrsto se držimo vjere.

Ta nemamo takva velikog svećenika koji ne bi mogao biti supatnik u našim slabostima, nego poput nas iskušavana svime, osim grijehom.

Pristupajmo dakle smjelo priestolju milosti da primimo milosrđe i milost nađemo za pomoć u pravi čas!

Riječ Gospodnja

Evangelije: Mk 10, 35-45

Sin Čovječji došao je da život svoj dade kao otkupninu za mnoge.

Čitanje svetog Evangelija po Marku

Uono vrijeme:

Pristupe Isusu Jakov i Ivan, sinovi Zebedejevi, govoreći mu:

„Učitelju, htjeli bismo da nam učiniš što te zaištemo.“ A on će im: „Što hoćete da vam učinim?“ Oni mu rekoše: „Daj nam da ti u slavi tvojoj sjednemo jedan zdesna, a drugi slijeva.“ A Isus im reče: „Ne znate što ištete. Možete li piti čašu koju ja pijem, ili krstiti se krstom kojim se ja krstim?“ Oni mu rekoše: „Možemo.“ A Isus će im: „Čašu koju ja pijem pit ćete i krstom kojim se ja krstim bit ćete kršteni, ali sjesti meni zdesna ili slijeva nisam ja vlastan dati - to je onih kojima je pripravljeno.“

Kad su to čula ostala desetorka, počeše se gnjeviti na Jakova i Ivana. Zato ih Isus dozva i reče im:

„Znate da oni koji se smatraju vladarima gospoduju svojim narodima i velikaši njihovi drže ih pod vlašću. Nije tako među vama! Naprotiv, tko hoće da među vama bude najveći, neka vam bude poslužitelj! I tko hoće da među vama bude prvi, neka bude svima sluga. Jer ni Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj dade kao otkupninu za mnoge.“

Riječ Gospodnja

Biti kršćanin znači služiti

Nevolja uči moliti.

Dva para braće pripadaju u apostolski kolegij: Petar i Andrija te Jakov i Ivan. Oni su izabrani prijatelji svoga Učitelja Isusa. U današnjem Markovom evanđelju nastupaju »sinovi groma« Jakob i Ivan (očito tako nazvani zbog poznatog bučnog naziva svoga oca), dok u paralelnom mjestu kod Mateja (Mt 20,20-23) nastupa njihova majka, »Žena Zebedejeva« i zauzima se za svoje sinove kod Isusa. Tko god postavlja pitanje o boravku u vječnosti, tko god želi znati kako će biti u nebu, izriče nešto što nas sve pokreće. Nekada više, nekada manje, nekada s nadom, nekada tjeskobno, svatko od nas postavlja si pitanje: Što ostaje od mojega života? Što dolazi nakon smrti? Što nam donosi i govori vjera? Kako možemo iskusiti Boga i imati pouzdanja u njega?

Nevolja uči moliti!

Današnjem odlomku iz evanđelja prethodi treća najava Muke i smrti Isusove pred njegovim apostolima (usp. Mk 10,32-34). U međuvremenu su i sanjari među njima mogli shvatiti da će u Jeruzalemu - kamo Isus ide sa svojima - biti ozbiljno. Sve jasnija tjeskoba među Isusovim učenicima plaši ih. I u takvim situacijama postavljaju si pitanje o smislu svoga života, o osudi i spasenju u vječnosti.

Svi to znamo i već smo to i osobno iskusili. Ali pazimo dobro: onako kako nevolja uči i kleti, kod mnogih ljudi dovodi do toga da brzo pronalaze put kako spasiti vlastitu kožu ili ono što se još spasiti dade. Tako nastaje korupcija, prijevara, ogovaranje, kletva, davanje prednosti zbog mita - popis jadnih ljudskih načina postupanja mogao bi se nastaviti. Što sve ljudi ne poduzimaju da spase svoju kožu kada zapadnu u tjesnac? Za što sve čovjek nije sposoban kad postane ozbiljno ili kad se osjeća ugroženim?

Oba sina Zebedejeva, Bogu hvala, daleko su od svega toga! Oni samo žele sigurno znati da su u nebu, u koje čvrsto vjeruju, za njih rezervirana dva dobra mestašca, i to izravno desno i lijevo pored Isusova nebeskoga prijestolja: »Trebate li još nešto?«

Možemo zahvaliti Jakovu i Ivanu što su se odvažili izraziti ono što mnoge ljudi danas pokreće. Biti kršćanin ne znači da nam je sve odmah jasno. Biti kršćanin ne znači odmah imati odgovore na sva pitanja. Među ljudima koji u naše dane stoje pred sudovima i moraju odgovarati za nasilja, prijevare, krađe i ubojstva nalaze se i kršćani.

S apostolima i mi današnji kršćani moramo ostati spremni uvijek iznova učiti od našega Učitelja. I to je doživotna i zahtjevna zadaća. Odmah nakon uskrsnuća Isus je dvojicu učenika na putu u Emaus morao pitati: »Zar još uvijek ne

shvaćate?« Nisu spoznali da žrtva života njihova Učitelja spada u Božji plan spasenja i još su uvijek bili puni iluzija vjerujući da će Božji Sin na zemlji naći neki drugi, ljestvi, bolji i bezbolniji put, da će im darovati sreću i blaženstvo.

»Što god vam kaže, učinite!«

Potaknuti razumljivom željom sinova Zebedejevih da malo pobliže saznaju o vječnosti i našem mjestu u nebu, nalazimo se i mi danas u Isusovoj životnoj školi. A to znači da nisu važni naši, ponekad sebični planovi budućnosti i da nije riječ o tome da pomažući se laktašenjem i svim mogućim trikovima 'uspješno' prođemo kroz život i izgrađujemo svoju karijeru. Mi ne moramo i ne smijemo tražiti trpljenje, ali suočavajući se s Isusom trebamo shvatiti da nevolja i bijeda ovoga svijeta nemaju zadnju riječ i da gorki kalež koji nam se u nekim životnim situacijama pruža, ne treba potaknuti našu sebičnu maštu kako da ipak nekako prođemo, svejedno što će pritom propasti ili tko će pritom nastradati. Jakov i Ivan upoznaju u svom ozbiljnном razgovoru s Učiteljem druga i za njih nova mjerila. Uz svu spremnost da ga slijede, bivaju ohrabreni, a i mi s njima, uzdati se u Boga u svim promjenljivim situacijama našega života sve do vječnosti. Tu se podsjeća na ono što je i sama Isusova majka na svadbi u Kani Galilejskoj morala doživjeti: Božji planovi neki put nisu istovjetni s našim osobnim predodžbama. Marija je to mogla prihvati i tada je za sva

vremena dala spasonosni naputak: »Sve što vam kaže, učinite!« (Iv 2,5)

»Novu zapovijed vam dajem: Ijabite jedni druge!«

Isus radikalno dovodi u pitanje želju obojice prijatelja, Jakova i Ivana, koja je već izazvala otpor ostale desetorice apostola, i upućuje na današnjicu u našem životu. On zna što ljudi misle, ali od nas kršćana zahtjeva drukčije ponašanje prema njegovim mjerilima: naime, ne htjeti biti gospodarima, koji samo misle na svoje dobro, nego sluge, dapače robovi jedni drugima. Kao dobar pastir ne vodi nas samo u uspješan život, nego je išao putem služenja, dapače putem trpljenja i otkupiteljskog umiranja za sve ljudi. I upravo toga se spominjemo sada na slavlju euharistije, kako bi se ispunila Gospodinova čežnja: »Po ovome će svi znati da ste moji učenici, ako budete imali ljubavi jedni za druge.« (Iv 13,35).

Prvo čitanje: Jr 31, 7-9

Slike i hrome utješene vraćam.

Čitanje Knjige proroka Jeremije

Ovo govori Gospodin:
„Kličite od radosti Jakovu,
podvikujte prvaku narodâ!
Objavljujte, uznosite, navješćujte:
Gospodin spasi narod svoj,
ostatak Izraelov!
Evo, ja ih vodim iz zemlje sjeverne,
skupljam ih s krajeva zemlje:
s njima su slijepi i hromi,
trudnice i roditelje:
vraća se velika zajednica.
Evo, u suzama pođoše,
utješene sad ih vraćam!
Vodit će ih kraj potočnih voda,
putem ravnim kojim neće posrnuti,
jer ja sam otac Izraelu,
Efajim je moj prvenac.“

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 126, 1-6

*Velika nam djela učini Gospodin:
opet smo radosni!*

Kad Gospodin vraćaše sužnjeve
sionske,
bilo nam je ko da snivamo.
Usta nam bjeahu puna smijeha,
a jezik klicanja.

Među poganim tada se govorilo:
Silna im djela Gospodin učini!
Velika nam djela učini Gospodin:
opet smo radosni!

Vrati, Gospodine, sužnjeve naše
ko potoke negepske!
Oni koji siju u suzama,
žanju u pjesmi.

Išli su, išli plačući,
noseći sjeme sjetveno;
vraćat će se s pjesmom
noseći snoplje svoje.

Drugo čitanje: 5, 1-6

Riječ Božja prosuđuje nakane i misli srca.

Zauvijek ti si svećenik po redu Melkisedekovu.

Svaki veliki svećenik, od ljudi uzet, za ljude se postavlja u odnosu prema Bogu da prinosi darove i žrtve za grijeha. On može primjereno suosjećati s onima koji su u neznanju i zabludi jer je i sam zaognut slabošću. Zato mora i za narod i za sebe prinositi okajnice. I nitko sam sebi ne prisvaja tu čast, nego je prima od Boga, pozvan kao Aron. Tako i Krist ne proslavi sam sebe postavši svećenik, nego ga proslavi onaj koji mu reče: Ti si sin moj, danas te rodih, po onome što pak drugdje veli: Zauvijek ti si svećenik po redu Melkisedekovu.

Riječ Gospodnja

Evangelje: Mk 10, 46-52

Učitelju moj, da progledam.

Čitanje svetog Evangelija po Marku

Uono vrijeme:

Kad je Isus s učenicima i sa silnim mnoštvom izlazio iz Jerihona, kraj puta je sjedio slijepi prosjak Bartimej, sin Timejev.

Kad je čuo da je to Isus Nazarećanin, stane vikati: „Sine Davidov, Isuse, smiluj mi se!“ Mnogi ga ušutkivahu, ali on još jače vikaše: „Sine Davidov, smiluj mi se!“

Isus se zaustavi i reče: „Pozovite ga!“ I pozovu slijepca sokoleći ga: „Ustani! Zove te!“ On baci sa sebe ogrtač, skoči i dođe Isusu. Isus ga upita: „Što hoćeš da ti učinim?“ Slijepac mu reče: „Učitelju moj, da progledam.“ Isus će mu: „Idi, vjera te tvoja spasila!“ I on odmah progleda i uputi se za njim.

Riječ Gospodnja

Kako uči u Kraljevstvo Božje

Prvو čitanje tridesete nedjelje kroz godinu je uzeto iz knjige proroka Izajije u kojemu čujemo prorokovu trijumfalnu pjesmu jer je Bog svoj narod vratio iz ropstva. Duboku ljudsku stvarnost izražava ona primjedba koja kaže da su ljudi sa suzama otišli, ali su se utješeni vratili. Često je tako i u našem životu: ne razumijemo što Bog hoće od nas s nekom bolešću ili nekim gubitkom, ali kasnije shvatimo da je pretrpljena bol služila nama u korist i zbog toga sa srcem punim zahvalnosti slavimo Boga.

Drugo čitanje je iz Poslanice Hebrejima u kojemu se Isusa prikazuje kao velikog svećenika, koga je sam Otac poslao da u naše ime prikaže čistu žrtvu. Vjernik je uvjeren da mu je Isus blizak jer je proživio našu ljudsku sudbinu, i iz iskustva zna što znači biti čovjekom.

Evangelje pripovijeda o ozdravljenju slijepca iz Jerihona. Možemo se na trenutak zaustaviti pored slijepog čovjeka: prosjak viče, na Isusov poziv požurio do njega i odlučno je formulirao svoju molbu: da progleda. Ljudi su ga umirivali i ušutkivali. Zašto su to činili? Zbog Isusa ili zbog slijepca? Vjerojatno su se sramili da se jedan takav odrpanac izravno obrati Isusu s molbom. Možda su htjeli da nekoga ovlasti da njegovu molbu prenese Isusu. Ali slijepac se nije dao smesti, sâm je svoju nevolju htio reći Isusu.

Ovu želju i sâm je Isus potvrđio kada ga je pozvao k sebi. Isus se obratio točno onima koji nisu htjeli da puste slijepca da mu priđe: »Pozovite ga!« Kada je stigao, Isus ga je upitao što želi. Čudno pitanje, ta što bi mogao poželjeti jedan slijepac, doli da progleda. To je i Isus dobro znao, ali je htio da mu slijepac kaže što moli.

Kod ove točke dotičemo uvijek prisutan problem prošnje. Kada govorimo o molitvi, gotovo nesvesno pomislimo na molbenu molitvu. Pozivamo se na Isusove riječi, da smijemo tražiti baš sve od Oca. Ali odmah na početku, suočavamo se s jednom poteškoćom. Čini se da se u prosidbenoj molitvi sudaraju dvije volje: ljudska i Božja volja. Je li ljudska volja sposobna promijeniti volju Božju? Božja se providnost ne može manipulirati.

Prošnja može imati blagotvorni učinak kod teških bolesti, ali samo u obliku da ojača želju za životom, ali molitvu za lijepo vrijeme jedva da možemo nazvati korisnom. Međutim, nije nekorisna, još manje je umjesno rugati se takvoj molitvi, npr. moliti se za lijepo vrijeme ili za kišu, za bogatu žetvu, za sretan ishod jednog pothvata itd.

Rješenje je jednostavnije nego što mislimo. U prošnji ne prilagođavamo Božju volju prema našoj, već našu volju prema Božjoj. To je bila i Isusova getsemanska molitva: prihvatio je Očevu volju. Moguće je, međutim, prošnji približiti se iz drugog kuta: iz kuta komunikacije. Prošnja je dijalog s Bogom. Molitva Očenaša dokazuje kako izgleda taj dijalog. U Očenašu Boga povjerljivo nazivamo Ocem.

Prošnja je dakle prije svega razgovor s Bogom, nadahnut povjerenjem u njega. Takva je bila molitva slijepca iz Jerihona. Prije svega tražio je Isusa, svojom molbom njemu se požurio, njega je promatrao s vjerom.

Molitva izrečena u teškoj situaciji izražava onu temeljnu ljudsku potrebu da s nekim podijelimo svoje strahove, teškoće, tjeskobe. U molitvi to činimo izravno prema Isusu. Primjer nalazimo u Psalmima gdje se molitelj obraća Bogu u svojoj bespomoćnosti. To je zapravo podvrsta molitve za samog sebe. Naime u molitvi od Boga ne tražimo samo blagoslov i dobra, već mu povjerimo i ono što nas tišti.

Ako sada sva tri čitanja svedemo na isti nazivnik, onda zapravo u sva tri riječ je o molitvi. Izajia nas poziva na zahvalnost zbog Božjeg dobročinstva. Poslanica Hebrejima skreće našu pozornost na svetu liturgiju, posebice na svetu misu koju uvijek Gospodin Isus prikazuje; a evanđelje ukazuje na bit prošnje, tj. da svaku našu molbu smijemo s povjerenjem prikazati Bogu.

Mihaly Szentmartony

Kruh

Nakon Prvoga svjetskog rata, u doba velike nestasice, profesor Breitenbach, poznati liječnik, teško se razbolio. Uz bolest se pojavila i opća malaksalost. Liječnici su spominjali jaču ishranu, ali su onda bespomoćno slijegali ramenima. Upravo tih dana jedan mu je poznanik poslao pola kilograma kruha.

Profesor je bio toliko sretan zbog primljenog dara da ga nije mogao pojesti. Znao je da u susjedstvu živi učitelj koji je imao bolesnu kćer i da su gladni. Stoga reče:

- Ja sam i onako već star, bolje da se spasi jedan mladi život.

Ni učitelj nije htio zadržati kruh, nego ga je odnio nekoj staroj udovici koja je našla utočište na tavanu jedne kuće u siromašnoj četvrti. Tako je kruh krenuo na čudnu pustolovinu kojoj se nije nazirao kraj. Starica ga je odnijela svojoj kćeri s dvoje male djece u podrumu obližnje zgrade.

Kći se pak sjetila se staroga bolesnog liječnika koji je stanovao u obližnjoj ulici, a koji je liječio njezinu djecu kad su bila bolesna. Stavila je kruh pod ruku i odnijela ga starcu.

- Tako se kruh opet vratio nama, ustanovila je sluškinja.

Liječnik je uzeo kruh i, saznavši koji je put prošao, duboko ganut je rekao:

- Sve dok među nama ima toliko ljubavi, ja se ničega ne bojam.

Nije pojeo kruh nego je odlučio:

- Moramo ga sačuvati i svaki put kad se budemo kukavički ponašali, iznijet ćemo ga i gledati u nj.

Blago gladnim i žednim pravednosti, oni će se nasititi.

Možeš kupiti lijek, ne možeš zdravlje. Možeš kupiti stvari, ne možeš obitelj. Možeš kupiti suživot, ne i ljubav. Knjigu, ne i pamet. Križ, ne i vjeru. Obilje, ne i ljepotu. Lijepu sobu, ne i dobar san. Raskošnu grobnicu, ne i nebo.

Bruno Ferrero

Prvo čitanje: Otk 7,2-4.9-14

Vidjeh, eno velikoga mnoštva, što ga nitko ne mogše izbrojiti, iz svakoga naroda i plemena i puka i jezika!

Čitanje Knjige Otkrivenja svetog Ivana apostola

Ja, Ivan, vidjeh drugoga jednog anđela gdje uzlazi od istoka sunčeva s pečatom Boga živoga. On povika iza glasa onoj četvorici anđela kojima bî dano naudit zemlji i moru: „Ne udite ni zemlji ni moru ni drveću dok ne opečatimo sluge Boga našega na čelima!“ I začujem broj opečaćenih – sto četrdeset i četiri tisuće opečaćenih iz svih plemena sinova Izraelovih.

Nakon toga vidjeh: eno velikoga mnoštva, što ga nitko ne mogše izbrojiti, iz svakoga naroda, i plemena, i puka, i jezika! Stoe pred prijestoljem i pred Jaganjcem odjeveni u bijele haljine; palme im u rukama. Viču iza glasa:

„Spasenje Bogu našemu
koji sjedi na prijestolju
i Jaganjcu!“

I svi anđeli, što stajahu uokolo prijestolja i starješina i četiriju bića, padoše pred prijestoljem nice, na svoja lica, i pokloniše se Bogu govoreći:

„Amen! Blagoslov i slava,
i mudrost, i zahvalnica,
i čast i moć i snaga
Bogu našemu
u vijke vjekova. Amen.“

I jedan me od starješina upita: „Ovi odjeveni u bijele haljine, tko su i odakle dođoše?“ Odgovorih mu: „Gospodine moj, ti to znaš.“ A on će mi: „Oni dođoše iz nevolje velike i oprali su haljine svoje i ubijelili ih u krvi Jaganjčevoj.“

Otpjevni psalam: 24, 1-6

Takav je naraštaj onih koji traže lice tvoje, Gospodine.

Gospodnja je zemlja i sve na njoj, svijet i svi koji na njemu žive. On ga na morima utemelji i na rijekama učvrsti.

Tko će uzići na Goru Gospodnju, tko će stajati na svetom mjestu njegovu? Onaj u koga su ruke nedužne i srce čisto: duša mu se ne predaje ispraznlosti.

On blagoslov prima od Gospodina i nagradu od Boga, Spasitelja svoga. Takav je naraštaj onih koji traže njega, koji traže lice Boga Jakovljeva.!

Riječ Gospodnja

Drugo čitanje: 1lv 3, 1-3

Vidjet ćemo ga kao što jest.

Čitanje Poslanice Hebrejima

Predragi!
Gledajte
koliku nam je ljubav darovao Otac:
djeca se Božja zovemo, i jesmo.
A svijet nas ne poznaje zato
što ne poznaje njega.
Ljubljeni,
sad smo djeca Božja
i još se ne očitova što ćemo biti.
Znamo:
kad se očituje, bit ćemo njemu slični
jer vidjet ćemo ga
kao što jest.
I tko god ima tu nadu u njemu,
čisti se
kao što je on čist.

Riječ Gospodnja

Evangelje: Mt 5, 1-12a

Radujte se i kličite: velika je plača vaša na nebesima.

Čitanje svetoga Evangelija po Mateju

U ono vrijeme: Isus, ugledavši mnoštvo, uziđe na goru. I kad sjede, pristupe mu učenici. On progovori i stane ih naučavati:

„Blago siromasima duhom: njihovo je kraljevstvo nebesko!

Blago ožalošćenima: oni će se utješiti!

Blago krotkima: oni će baštiniti zemlju!

Blago gladnim i žednim pravednosti: oni će se nasititi!

Blago milosrdnjima: oni će zadobiti milosrđe!

Blago čistima srcem: oni će Boga gledati!

Blago mirotvorcima: oni će se sinovima Božjim zvati!

Blago progonjenima zbog pravednosti: njihovo je kraljevstvo nebesko!

Blago vama kad vas – zbog mene – pogrde i prognaju i sve зло slažu protiv vas!

Radujte se i kličite: velika je plača vaša na nebesima! Ta progonili su tako proroke prije vas!“

Riječ Gospodnja

Svi sveti

Činjenica da danas slavimo svetkovinu svih svetih može nas razveseliti ponajprije zbog svijesti da život koji živimo nije besmisleno i nesvrhovito postojanje, nego da ima cilj - moguće zajedništvo s Bogom kroz svu vječnost. A kad se ima na pameti tu vječnost onda nam se mnoge stvari pokažu u sasvim novom svjetlu. Vidimo ih u pravome svjetlu. I postanemo svjesni koliko vremena i energije trošimo uzaludno, koliko često radi stvari zanemarujuemo osobe i koliko premalo akumuliramo dobrotu.

Druga stvar koja raduje je vjerodostojni dokaz mnoštva svetaca da je moguće živjeti kršćanstvo. Kako u dalekim i bliskim prostorima i vremenima, tako i na ovome našem prostoru i vremenu. Kršćanska svetost nije privilegij izabralih, nego pravo i poziv svih ljudi. Bog nam daruje toliko milosti da svi možemo, ako s njom surađujemo, biti svjedoci Božje ljubavi i dobrote prema svim ljudima.

Danas se na svetoj misi, u molitvi predviđenoj da se izreče nakon pričesti, spominje istinska vjera Crkve o svetosti. Molitva glasi: *Bože, ti si jedini svet i u svim*

svecima častimo tvoja čudesna djela. Mi kršćani na današnji dan, a ni inače tijekom godine, ne slavimo ljudе, nego Boga. Jedino njemu pripada slava u vjekove. Ljudе pak spominjemo kao primjer i dokaz da Bog ne zapušta svoj narod, nego da u svakom prostoru i vremenu na poseban način uzdiže muškarce i žene koji svima nama kršćanima mogu biti primjer da je moguće živjeti kršćanstvo. I utječemo im se da nas svojim molitvama zagovaraju kod Boga.

Spominjanjem ljudi koji su u svom životu pokazali djelotvornu Božju ljubav i dobrotu svjedočimo i povezanost nas koji smo još na zemlji, kako molimo također tijekom jedne današnje molitve, s našom braćom i sestrama u slavi gdje u vjeri i mi putujemo ohrabreni njihovim zagовором i primjerom.

Svetost nije moralna kategorija. Svetost je dogmatska kategorija. Svetost nije odgovor na pitanje: *Kako živiš?* Svetost je odgovor na pitanje: *Zašto živiš? Kojim se duhom nadahnjuješ? Za koga se opredjeljuješ?*

Predugo, prečesto i previše se govori o moralu koji je sporedna stvar u kršćanstvu. Poziv *Obrati se i vjeruj evanđelju* govori o promjeni stava, a ne o prihvatlјivom ili neprihvatlјivom ponašanju. Farizeji su se prihvatlјivo ponašali, bili su moralni ljudi, ali



Alle Heiligen, www.fotocommunity.de

ih Isus svejedno žigoše kao licemjere koji ustima slave Boga, a srce im je daleko od njega. Jedini čovjek za kojega je u Objavi posvjedočeno da je u raju, nije se moralno ponašao u životu, ali se opredijelio za Krista. I to ne za veličanstvenog Krista čudotvorca, nego je u ostavljenom, popljuvanom, dehumaniziranom, obespravljenom, golom i raspetom Galilejcu prepoznao Mesiju. Dekalog, koji mi začuđujuće još uvijek zovemo Božjim zapovijedima, jasno razlikuje stvari. Cjelokupni Dekalog proistječe iz uvodnih riječi Ja sam Gospodin, Bog tvoj. Čovjek koji prihvati Boga, koji se opredijeli za Boga, zna što mu je činiti. Neće imati idole, neće zanemarivati zahvalnost Bogu, neće ubijati, krasti ni lagati, neće zloupotrebljavati svoju seksualnost, neće činiti ništa što vrijeđa čovjekovo dostojanstvo. Jedino će se Bogu klanjati, njemu zahvaljivati i životom ga proslavljati, poštivat će svoj i tuđi život od začeća do prirodne smrti, čuvat će svoju i tuđu imovinu, zalagati se za pravednost i solidarnost, boriti će se za istinu, živjet će kvalitetno spolnost i sudjelovat će u svemu što uprisutnjuje civilizaciju ljubavi i čuva čovjekovo dostojanstvo.

Služba riječi 269-12

Proslavom blagdana Svih svetih počašćuju se oni nepoznati ljudi koji su živjeli životom skrivenosti, samozatajnosti, malenosti i istinskog predanja u Božju volju. Njihova su imena manje više prekrivene patinom vremena. Njihova životna ostvarenja poznata su ili manjem broju ljudi, ili su pak, zbog vremena koje ih je ostavilo tamo gdje je prekinuta nit njihova života, zaboravljeni. Ipak, svetkovina Svih svetih želi reći jednu veliku istinu: ako smo gdjekojeg kraj sebe kadri ne vidjeti i ne otkriti ljudsku veličinu, pa je i zaboraviti - Bog to ne može učiniti. Bogu je svetost nemoguće ne primijetiti, jer je svetost poput dobro ugodene strune koja zatitra na istim visinama pa se zvukovi spajaju ujedan - i traju. Traju vječno i vječnost u njima traje. Svetost je jedna. Uvijek se ponavlja i obnavlja i pojavljuje na razne načine, ima nebrojena lica, neiscrpive mogućnosti - svetost je poput nepresušna izvora. Svetost je trajni sklad, simfonija koja u jednu cjelinu sastavlja kakofoniju stvarnosti i života.

Anton Šuljić, **Sagradići kuću. Meditacije i vrjednovanje kršćanske prisutnosti u svakodnevici**, KS, Zagreb, 2010.

Rock - glazba i sotonizam

U nekoliko nadstavaka donosimo dijelove knjige Anto Bobaš, ***Rock glazba i sotonizam***, IV. izdanje, Teovizija, Zagreb, 2009.

Anto Bobaš, OP, svećenik, dominikanac.

Teologiju je diplomirao na Sveučilištu u Bonnu temom: "Pastoral beskućnika".

Na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu magistrirao na temu: "Sotonizam u rock-glazbi kao prepreka u naviještanju Evanđelja mladima".

S bratom Jadrankom utemeljio je kršćansku rock-skupinu *Glasnici nade*. Do sada su izdali šest nosača zvuka.

Objavio je knjige: „Rock-glazba i sotonizam“ (četiri izdanja), „Sjećanja 21“ 2003., „Sjećanja 22“ 2005., „Sjećanja I.“ 2007. i „Sjećanja II.“ 2012.

Ponedjeljkom u 22.30 na Hrvatskom katoličkom radiju vodi emisiju posvećenu kršćanskom rocku „Oni rokaju za Gospodina“ u kojoj bira kršćanski metal i kršćansku rock glazbu.

Nov pristup

Zivimo na samom kraju 20. stoljeća (prvo izdanje knjige izašlo je 1998), u vremenu potpune moralne i društvene dezorientacije, kada se o temama poput "Sotonizma u rock-glazbi" sve češće raspravlja čak i preko sredstava društvenog priopćavanja. Nosači zvuka koji kriju snimljene "skrivenе poruke", samoubojstva počinjena za vrijeme slušanja pojedinih pjesama, glazbenici koji svojim tekstovima i svojim načinom življenja propovijedaju kraljevstvo Sotone; u svakome od ovih pitanja riječ je o staroj polemici koja nakon nekog vremena opet izroni na površinu, a o kojoj masovni mediji uvijek govore kao o nečemu potpuno novome. Čini se da se ti isti mediji natječe u podizanju prašine oko svakodnevnih banalnosti, kao što su popis skrivenih poruka na nosačima zvuka, crna lista sotonskih umjetnika, mišljenja egzorcista svećenika, psihologa, liječnika i sl. (Mnogo

knjiga i časopisa napisano je upravo na temu sublimnih ili skrivenih poruka u pjesmama nekih rock skupina, kao npr.: Judas Priest, Led Zeppelin, Queen, Styx i dr. Skrivene su poruke zapisivane pomoću posebne tehnike snimanja u studiju i pojavljuju se 60-ih godina i to traje sve do danas; ujedno su one prvi korak k fenomenu danas sve više očitovanog sotonizma u rock-glazbi.

S problemom skrivenih poruka povezan je i jedan neobičan događaj. Riječ je o pokušaju samoubojstva dvojice američkih mladića: Raymonda Belknapa i Jaya Vancea. U prosincu 1985. Raymond i Jay su slušali ploču Stained Class skupine Judas Priest. Pili su pivo i pušili marihuanu. Najednom se iz njihove sobe začuo pucanj. Raymond je počinio samoubojstvo, dok je Jay preživio, ostavši potpuno izobličen. Umro je tri godine nakon toga od prejake doze droge. Njihovi su roditelji tužili skupinu Judas Priest i diskografsku kuću CBS koja je izdala tu ploču, jer su, kažu, na njoj otkrili skrivenu poruku u kojoj se kaže: "Do it" - što su oni protumačili kao Izričit poticaj na samoubojstvo. Proces je zaključen oslobođenjem optuženih. /Sandro Mangiaterra, Provaci col rock, "Panorama", 23. rujna 1990./

U SAD-u su učinjena istraživanja u kojima se tragalo za skrivenim porukama na pojedinim nosačima zvuka. Rezultati su kasnije objavljeni i raznim psihološkim revijama. Posebno su poznati članci Stephena B Thornea i Phillipa Himmelsterna, zatim Johna R. Vokeya i J. Dona Readea Pokusima ovih istraživatelja ustanovljeno je da su samo vrlo

rijetke osobe na svijetu, one koje su nadarene posebnom osjetljivošću, u stanju zamijetiti značenje sublimnih poruka na rock-pločama.

Fotje Šipunov, upravitelj laboratorija za istraživanje biosfere u Ruske akademiji znanosti, tvrdi: "U bučnom roku su kodirane antikršćanske misli od njega u podsvest ljudskog bića automatski ide antikršćanska informacija, koja ostaje u memoriji... Dakle, rok je oruđe āavola koji priprema svet za prihvaćanje jedinstvene antikršćanske države. Zapad stoji na pragu prihvaćanja antikrista. Sve je pripremljeno" /Ranko Mandić, Pop i rok muzika u službi novog svetskog poretka, satanizma i narkomanije./)

No, nakon svih velikih bura uslijedi utiha, pa se i ova tema ostavi po strani da bi se u neko drugo vrijeme mogla opet izvući iz parafina na svjetlo dana. Na takav se način ona neprestano podgrijava - i svaki put iznova postaje vijest dana. Kako stati na kraj ovako dosadnom mehanizmu koji već nekoliko godina visoko kotira u svim medijima? Prije svega, treba se oslobođiti lažnih vijesti koje širi fundamentalistički orientiran tisak, kao i svi oni pseudostručnjaci kao što su Ranko Mandić, M. Basileia Schlink, Ulrich Baumer, Fernando Salazar Banol, Piero Mantero drugi fanatični "dežurni propovjednici", kojima se već na samo spominjanje riječi rock-glazba diže kosa na glavi.

U hrvatskim okvirima ova je tema - mogao bih reći - još netaknuta. Osim nekoliko "stidljivih" pokušaja onih koji su pisali o okultizmu, pa su usput spomenuli i sotonizam koji je svoje mjesto našao i u rock-glazbi, drugih pokušaja - koliko mi je poznato - nije ni bilo. Prije svega treba spomenuti članke koje je Josip Grbac objavio u Riječkom teološkom časopisu i Đakovačkom vjesniku, kao i niz predavanja dominikanca Marijana Jurčevića na temu: *Okultizam i mladi*.

Situacija nam dakle nalaže da krenemo ispočetka, s tim da učimo na pogreškama i dostignućima inozemnih "stručnjaka"8. Čitajmo i promišljajmo, no nemojmo zaboraviti razmišljati svojom vlastitom glavom. Držimo se kao da ništa nije napisano, ništa rečeno, uzimajući u obzir samo istinite događaje koje možemo i dokumentirati. Potražimo drukčiji pristup - s argumentima -daleko od onoga toliko ustaljenoga: "rekla-kaza-la".

Je li rock-glazba sotonska?

Čini mi se važnim naglasiti da nije ispravno postavljati ovakvo pitanje. Ovakvo vrednovanje rock-glazbe čini mi se prilično površnim i, rekao bih, ograničenim. Budemo li se uistinu željeli malo dublje pozabaviti problemom sotonizma u rock-glazbi, morat ćemo analizirati svaki nosač zvuka posebno, svakog izvođača, zatim tekstove njihovih pjesama, te video zapise. Inače bi nam se moglo dogoditi da došpijemo u slijepu ulicu, iz koje ćemo teško pronaći put za povratak. Postoje naime veoma različiti stavovi, kad se govori o sotonizmu u rock-glazbi, stavovi koje je najlakše podijeliti u dva potpuno oprečna tabora: *katastrofalni i skeptični*.

Taboru "katastrofnih" pripadaju oni "stručnjaci" koji s rock-glazbom nemaju zapravo puno toga zajedničkoga, ali vide āavlja posvuda, čak i u pjesmama skupine Pips, Chips & Video Clips. Ne razlikuju Metallicu od Majki, ali bi željeli po svaku cijenu iskorijeniti svaku vrst suvremenog mladenačkog glazbenog izražaja. (Nije uopće rijedak slučaj u napisima takvih stručnjaka pročitati nešto potpuno neargumentirano, u stilu: "Najviši domet rocka u ljudskom glazbenom iskustvu jest okrvatil partnera žletima ušivenim u jeans košulje, a već ranjene sudionike dokončati

narukvicama načičkanim čavlima i bodljama. Povremeno susretnemo preživjele pankere obučene u crno, s okovima i ukrasima na njima: to su preostale žrtve pokreta koji je zamijenjen drugim oblicima perverzije. Rock-glazba se povukla u anonimnost, ekstremni ukrasi su se raspali ili sveli na Izolirane skupine ili preobrazili u još sofisticiranije skupine" -Piero Mantero, Satana e lo strat-agemma della coda).

S druge strane, u tabor "skeptičnih" pripadaju one osobe koje toliko vole rock-glazbu da a priori odbijaju svaku pretpostavku sotonizma u njoj. Oni u rocku vide čak neku vrst religije i spremni su pokloniti se pred slikom Dickinsona, Axla ili Bon Jovija. Ploče i CD-e čuvaju kao kakve relikvije, ne prihvaćajući ni najmanju kritiku; drže se načela: *Tko dirne u rock - mrtav je!*

Oba ova tabora, iako se nalaze na potpuno suprotnim stranama, imaju ipak i nešto zajedničko, a to je manjak objektivnosti i premalo smisla za istraživanje. Stoga i jedni i drugi često zapadaju u lažno pretjerivanje ili u sektaško umanjivanje. Stoga bih na stranicama koje slijede pokušao braniti, ali i osporavati, stav i jednih i drugih; drugim riječima, pokušat ću dokazati da sve i nije baš toliko crno - kako tvrde jedni, ali ni ružičasto - kako to vide oni drugi.

Biti kao Bog

Prije nego počнем govoriti o sotonizmu u rock-glazbi, čini mi se važnim pojasniti same nakane, tj. ideje sotonizma, kao i njegovo podrijetlo. Da bih to mogao učiniti, morat ću iskoračiti iz nekih već uobičajenih predrasuda.

Novi val sotonizma u ovo naše vrijeme uoči mijene tisućljeća, doseže već zabrinjavajuće razmjere. Danas je đavao nesumnjivo u modi, kako u književnosti

tako na filmu i u tisku. Sljedbe što isповijedaju kult Sotone u bilo kojem obliku posvuda cvjetaju. Osim Saveza engleskih vještica, kojemu je na čelu A. Sanders, treba navesti i pravac sadističko-orgijske crne magije koji predstavlja *Ordo Templi Orientis*, koji je uvelike raširen u Europi i SAD-u. Nadalje, u Engleskoj još djeluje *Crkva konačnog suda*, a u SAD-u *Sotonina crkva s Antonom S. LaVevom* na čelu; u Italiji je mnoštvo pristaša *Crkvenog reda pasje krvi*. Svijet oko nas zamišlja sotoniste kao osobe koje štuju Sotonu i, odjeveni u crno s kapuljačama na glavi, prakticiraju nekakve čudne rituale duboko u šumama, žrtvujući životinje, a ponekad čak i ljudska bića. Riječ je o pomalo ograničenoj definiciji. Zašto? Zato što sotonisti nisu samo obožavatelji Sotone.

Sotonizam je mnogo više i prije svega kult, čašćenje onoga koji sebe želi staviti na mjesto Boga. Dakle, riječ je o osobama koje odbijaju pokoravanje bilo kojem pravilu, a sve zato da bi postigli svoje osobno zadovoljstvo. To je zapravo pobjeda egoizma koja kao konačan cilj ima gaženje drugih ljudi. U Bibliji je ovo opisano na simboličan način kad se đavao predstavlja Adamu i Evi u liku zmije, ne tražeći od njih da ga obožavaju, nego ih potiče da "postanu kao Bog" (Post 3,1-5). Đavao dakle nagovara čovjeka da se stavi na mjesto Boga, odbacujući na taj način svako pravilo ponuđeno odozgor.

Za pravoga sotonista samo vjerovanje u đavlja nije uopće jako važno. Ovu će tezu u svom naučavanju o sotonizmu posebno zastupati Anton Szandor LaVey. Pravi je sotonist onaj koji prakticira "kult osobe" i spremna je učiniti sve samo iz jednog razloga - zadovoljiti svoje vlastite želje. To je dakle osoba koja ne poštuje drugoga nego sebe stavlja na prijestolje božanstva.

Postajući "kao Bog" (Post 1,5) čovjek odlučuje živjeti onako kako mu se sviđa i kako to želi; odbacuje svaki autoritet i stvara nekakav svoj moral koji se mijenja prema osobnim interesima.

Sotonisti, dakle, nadasve časte sebe same, a sotonski kult im je samo koreografsko sredstvo - manje ili više - koje im pomaže u ostvarivanju takve vrste "obožavanja".

Područje interesa mladih ljudi

Sotonizam je tek jedna od vrsta "ritualnog okultizma" kojega se, kao doživljaj, uglavnom veže uz mlade ljude koji iz dosade traže nešto novo, nešto gdje bi mogli doživjeti napetost. Za današnji bi se okultizam, u najviše slučajeva, moglo reći da je on jedna vrst "city-religije" u kojoj mladi ljudi na temelju čitanja raznih knjiga stvaraju vlastitu teoriju i praksu.

Dakle, u okultizmu je itekako važna individualnost, neovisnost; tj. svatko si sam može stvoriti svoju religiju u kojoj se onda svi religiozni obredi izopačuju i svoju kulminaciju imaju u tzv. "sotonskoj" ili "crnoj misi", koja nije ništa drugo nego opscena parodija na katoličku misu, a kod koje okultna predstava igra veliku ulogu. Može se reći da su "crne mise" izmišljene u XVII. st. na dvoru Luja XIV., a u XVIII. st. za njihovo se širenje posebno zauzimao Markiz D. De Sade. Nastale su iz erotsko-bogohulnog ismijavanja katoličke mise, u kojoj se čine oskvrniteljski čini u odnosu na Euharistiju. Na oltaru, na kojemu se vrši obred, leži potpuno razodjevena, gola žena, u čije se intimne dijelove tijela stavlja hostija posvećena na katoličkoj misi. Posebno obilježje u crnim misama ima recitiranje katoličkih molitava, dakako naopačke. Riječ je dakle o vrlo snažnom

simboličnom ritualu u kojem se sotonisti obraćaju đavlu, a kojemu je nakana, degradiranje kršćanskog obreda i njegovo pretvaranje u obred s moćnim nabojem religioznih i magijskih sila, u veličanje đavla. Vrhunac crne mise je "pričest" s posvećenim hostijama koje su ukradene u nekoj crkvi, a koje se pomiješaju s krvlju žrtvovane životinje koju onda svi pripadnici piju. Često se vrše i obredne seksualne orgije od kojih se očekuje magijska snaga. Ako žena kod takvog akta začne, dijete mora tajno roditi i žrtvovati ga Sotoni. Sotonisti tvrde da je žrtva nedužnog djeteta Sotoni najmilija. Dakle, umjesto Boga, u sotonskim se obredima časti Sotona kao najjača sila kojoj se - da bi je umilostivili - žrtvuju životinje (pijetlovi, miševi, mačke...), ponekad čak i ljudi, posebno djeca. Znatiželja je najčešći razlog zbog kojega mladi ljudi započinju uspostavljati dodir s okultnim. Često se radi o banalnostima, kao npr. prizivanje duhova ili pomicanje čaše, što mlade ljude posebno očarava i nakon toga se oni počinju time više zanimati čitajući stručne knjige i iskušavajući pročitano. Na taj način ti mladi ljudi protestiraju protiv svega što je odraslima i cijelom građanskom svijetu vrijedno, da bi pronašli sebe same, tj. svoj vlastiti ja. Mnogi sami prekinu ovaku praksu nakon što zadovolje svoju znatiželju. Drugi opet nisu te sreće i obično nakon nekog vremena više ne uspijevaju pronaći izlaz iz toga začaranog kruga.

Hrvatska marijanska svetišta

Ilača, Svetište Gospe Gospe na Vodici

Župa

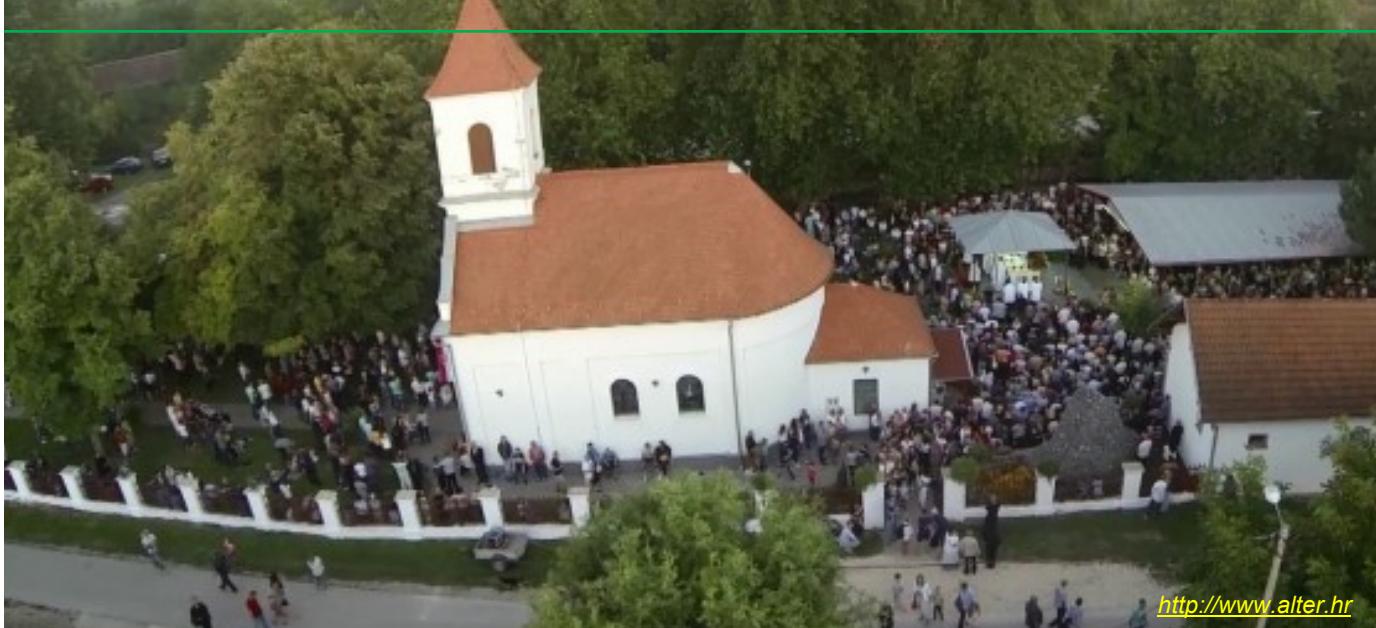
Najistočnije hrvatsko marijansko svetište u Ilači poznato po čudima i dokazanim ozdravljenima. Svetište Gospe na Vodici nerijetko zovu hrvatskim Lourdesom.

Hrvatski naziv sela Ilača spominje se od 16. stoljeća. To je ime selo dobilo po crkvi svetog Ilike koja je vjerojatno građena u 12. ili 13. stoljeću. Najveće naseljavanje Ilače počinje početkom 18. stoljeća kad je podignuta drvena crkva sv. Jakoba koja je spadala pod franjevačku župu u Tovarniku. Današnja župna crkva sv. Jakova građena je od 1763. do 1781. godine. Odvajanjem od tovarničke župe, godine 1941., osnovana je u Ilači godine samostalna župa i sagrađen je župni dvor. Crkva je obnavljana nekoliko puta tijekom svoje povijesti. U Domovinskom ratu župna crkva, župna dvorana i župni dom su devastirani i opljačkani. Nakon povratka iz progonstva, u mjesto se vratilo oko 70 % stanovništva. Danas Ilača broji oko 800 vjernika katolika.

svetište

Godine 1865., nekoliko stotina metara udaljeno od župne crkve na sred kolnog puta pojavio se izvor vode, koji je zapazio Ilačanin Petar Lazin, a Đuka Ambrušević, koji je stanovaо u toj ulici, u snu je vidio Gospu sa bijelom krunom na glavi koja je držala maloga Isusa na lijevoj ruci. Gospa mu je zapovjedila da ogradi pronađeni izvor jer je to njezin izvor

kojemu stoka ne smije prilaziti. On je daskama ogradio bunarić kojemu su ljudi dolazili s poštovanjem i prozvali ga zbog čudnovatih ukazanja "Gospina vodica". Što je Lurd za Francusku to je Ilača za Srijem, kažu pisci o Marijanskim svetištima. Gospa se u Lurdu ukazala 1858. godine gdje je potekao čudotvorni izvor, a isto se događa u Ilači sedam godina kasnije. U Lurdu se događaju ozdravljenja bolesnika, a to se isto događalo i u Ilači o čemu svjedoče iskazi mnogih hodočasnika. Nigdje drugdje gdje su bila Gospina ukazanja, osim u Lurdu i Ilači, nije iz zemlje čudesno provrela voda. Iste godine kada se dogodilo ukazanje, 17. srpnja, postavljen je uz izvor kip Majke Božje, a 1867. Godine započe izgradnja crkve koja je posvećena na Veliku Gospu 1870. godine. Za novu crkvu sliku Gospe Ilačke poklonio je vukovarski lončar Jugurčić, koji je na Gospinom izvoru povratio vid i zdravlje očiju. Od samog nastanka ovog svetišta dolazili su hodočasnici iz Srijema i Slavonije. Glavno proštenište je na Veliku Gospu, a hodočašća se održavaju i na druge marijanske blagdane, dok mnogi namjernici dolaze na "Gospinu vodicu" i preko cijele godine. Crkva Gospe Ilačke teško je stradala 1991. godine, ali ljubav prema Gospoj Ilačkoj vratila joj je stari sjaj i lijepi bijeli lik Gospe na čudotvornom izvoru. Oko crkve uređen je liturgijski prostor za hodočasnici slavlja, isповjedaonice, križni put, nadstrešnice za hodočasnike koji provode noć u molitvi, te kuća za svećenike koji su na usluzi hodočasnicima.



Ilačka zvona

Jedno od tri nestala zvona iz Svetišta Gospe Ilačke, izliveno davne 1840. godine otkopano je u srpnju 2009. u dvorištu obiteljske kuće jednog župljanina gdje je bilo zakopano punih šesnaest godina. Druga dva zvona tom prigodom nisu pronađena.

Taj župljanin prijavio:

Nazvao me Milan, a on je iz okolice Benkovca i živio je u mojoj kući u Ilači od 1993. do 1999. godine dok je moja obitelj bila u progonstvu. Otkrio mi je gdje je zvono zakopano. Rekao mi je kako ga je strašno grizla savjest što je uzeo i zakopao zvono, i da je svih ovih godina često imao noćne more u kojima je čuo zvonjavu zvona i ženski glas koji mu je govorio neka zvono vrati.



www.jutarnji.hr/arhiva/otkrivena-tajna-nestalog-zvona-iz-ilace

NAŠI POKOJNI

ŽELJKO PAUŠIĆ,

PU brodsko - posavska, Mašić, 21. listopada 1991.

DRAGAN MARENĐIĆ,

PU osječko - baranjska, Osijek, 22.listopada1991.

REFIK PEHLIVANOVIĆ,

PU zagrebačka, 23.listopada1991.

MARIO SVJETLIČIĆ,

PU požeško - slavonska, Pakrac, 24. listopada 1991.

ŽELJKO PRTAJIN,

PU zagrebačka, Zagreb, 24.listopada1991.

EVELIN MARŽIĆ,

PU zadarska, Novo Praćno, 25.listopada1991.

BOŽIDAR ČOLIĆ,

PU bjelovarsko - bilogorska, Kukunjevac, 27. listopada 1991.

SLOBODAN ČOLIĆ,

PU bjelovarsko - bilogorska, Kukunjevac, 27. listopada 1991.

TOMA VELIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Novo Selo, 27. listopada 1991.

ŽELJKO BALALA,

PU koprivničko - križevačka, Kukunjevac, 27.listopada1991.

VLADIMIR ROJKO,

PU međimurska, Vukovar, 28.listopada1991.

BERISLAV IVOŠEVIĆ,

PU požeško - slavonska, Lipik, 29. listopada 1991.

DARKO PAVLINOVEC,

PU bjelovarsko - bilogorska, Pakrac, 30. listopada 1991.

MARKO BAN,

PU vukovarsko - srijemska, Vukovar, 31. listopada 1991.

MARKO BLAŽEVIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Vukovar, 31. listopada 1991.

EMIL GLAVAŠ,

PU primorsko - goranska i PU vukovarsko - srijemska, Vukovar, 31. listopada 1991.

MARIJAN VUČAK ,

PU varaždinska, Borovo Naselje, 31. listopada 1991.

BOŽIDAR KOŠIR,

PU međimurska, Vukovar, 1.studenoga1991.

DAMIR LEHKEC,

PU međimurska, Vukovar, 1.studenoga1991.

MARKO KRIZMANIĆ,

MUP, Saborsko, 2. studenoga 1991.

JOSO MATOVINA,

PU karlovačka, Saborsko, 2. studenoga 1991.

PETAR MATOVINA,

PU karlovačka, Saborsko, 2. studenoga 1991.

MARIJAN VUČIĆ,

PU primorsko - goranska, Mirkovica, 2. studenoga 1991.

DRAGUTIN FRIŠČIĆ,

PU međimurska, Vukovar,2.studenoga1991.

ALEN KRIZMANIĆ,

PU primorsko - goranska, Mirkovica, 2.studenoga1991.

MARIJAN MATIŠIĆ,

PU varaždinska, Pag, 3. studenoga 1991.

SLOBODAN VUKIĆ,

PU zagrebačka, , 3.studenoga1992.

IVAN SOMMER,

PU sisačko - moslavačka, Sisak, 28. listopada 1993.

MATIJA REBROVIĆ,

PU karlovačka, U službi, Ogulin, 1. studenoga 1993.

RANKO BILOKAPIĆ,

PU požeško - slavonska, Trenkovo, u bazi SJP, 3. studenoga 1993.

MATO KOVAČEVIĆ,

PU požeško - slavonska, Španovica, 27. listopada 1994.

MILAN CRNJAK,

PU ličko - senjska, Čanak, 31.listopada1994.

MATO JANJIĆ,

PU karlovačka, umro, Zagreb, 27.listopada1995.

POČIVALI U MIRU!

Mali vjeronaučni leksikon

Evangelje po Luki

Evangelje po Luki, grčki **τὸ κατὰ Λουκᾶν εὐαγγέλιον**, lat. Evangelium secundum Lucam; kratica Lk), treće od četiriju kanonskih evanđelja.

Evanđelje po Luki napisano je oko godine 75-85. u Antiohiji Sirijskoj za helenistički obrazovane kršćane, obraćenike s poganstva, izvan Palestine. Napisao ga je sveti Luka, obraćeni Grk, liječnik, pratitelj i suradnik apostola Pavla. Luka je napisao i Djela apostolska, svojevrstan nastavak njegova Evanđelja.

U sastavljanju evanđelja Luka se služio Evanđeljem po Marku, takozvanim *izvorom Q* (vjerojatno izgubljenim aramejskim praizvornikom čiji je autor evanđelist Matej), te nekim opsežnim posebnim izvorom.

Luka usklađuje činjenice Isusova života s povjesnim okvirom. Donosi mnoge odlomke koje ne bilježi ni Markovo ni Matejevo evanđelje (prispodoba o milosrdnom Samarijancu, izgubljenom sinu, bogatašu i siromahu Lazaru, farizeju i cariniku, javnoj grješnici i dr.).

Svrha mu je Isusa prikazati kao Gospodina: u Isusovoj osobi kraljevstvo Božje već se uprisutnilo na ovom svijetu. S obzirom na druga evanđelja posebno naglašava milosrđe, potrebe obespravljenih i žena; živo je ocrtao Marijin lik. Zajedno s Djelima apostolskim Luka naglašava kontinuitet povijesti spasenja koja počinje u izraelskoj povijesti i nastavlja se preko Isusa Krista u Crkvi. Vrijeme Isusa Krista drži „sredinom spasenjskog vremena“.



Evanđelist Luka, <http://zupa-travno.com.hr>